

Kromutter på motorcykel:

Livet skal leves!

Da Esther Jensen blev enke, skulle der ske noget nyt, så hun købte sig en motorcykel. Den giver hende masser af gode oplevelser og ny inspiration fra hele verden til sin kro ved Borbjerg Mølle.

„Duk, duk, duk...“ Den bløde dunken fra en kæmpestor motorcykel genlyder i den gamle allé, der fører ned til Borbjerg Mølle lidt nordøst for Holstebro.

Da føreren standser og tager hjelmen af, dukker 61-årige Esther Jensen frem. Ud over at være ejer af den store, sorte Harley Davidson, er hun også indehaver af Borbjerg Mølle Kro.

Esther blev kromutter ved et tilfælde. Hun var skatterevisor i 1986, da hendes mand, Carl Jensens, byggefirma begyndte at holde deres møder på Borbjerg Mølle Kro. Og de blev så glade for stedet, at de købte det.

De første år styrede Esther kun økonomien, men siden 1989 har det været hendes fuldtidsjob at bestyre hele kroen. Datteren på 28 år er for længst fløjet fra reden, og i 2005 døde

Carl af kræft. Han havde været syg de sidste tre år af sit liv, så Esther var blevet vant til at stå for kroen alene, og hun var ikke i tvivl om, at hun ville fortsætte med at drive den.

– Men det var svært at blive alene efter så mange år sammen. Så jeg havde brug for at gøre noget nyt, noget helt andet, som jeg ikke havde gjort sammen med Carl. Det blev at tage kørekort til motorcykel sammen med en veninde.

På det tidspunkt var Esther 55 år og havde overhovedet ikke forstand på motorcykler.

– Første gang jeg satte mig op, gav det godt nok et sug i maven, for man sidder alene på den store, tunge maskine – uden sikkerhedssele! Kørelæreren sidder i en bil bagved og snakker til din øresnegl, så du skal klare det hele selv. Men jeg var vild med det lige fra første gang.

Borbjerg Mølle har ligget på stedet siden 1400-tallet, og der har været kro her i flere hundrede år. Siden Esther og hendes mand kom til, har stedet fået et eksotisk pift, for deres store passion var at rejse, og de hentede inspiration med hjem fra hele verden.

Esther besluttede, at hendes motorcykel skulle være sort, have rund lygte, og så skulle den lyde som en fiskekutter. Men det blev nu til en rød Honda i første omgang, for den var mindre og lettere at tumle.

– Først et par år senere fik jeg min drømmemotorcykel, den store sorte Harley her, siger hun og klapper den blanke kværn på stellet.

med veninder og med grupper af mennesker, hun ikke har mødt før.

Det er kun få uger siden, hun vendte hjem fra en rejse, hvor hun krydsede Himalaya på to hjul.

– Vi lejede nogle små offroadere, der er velegnede til bjergkørsel, for vi kørte på det, man kalder verdens farligste landevej, der snor sig i 4000-5600 meters højde. Harleyen er alt for stor og tung til det terræn, og så er det i øvrigt ret dyrt at få motorcyklen fløjet dertil, forklarer Esther.

I Himalaya sov de i telt i minus fem graders frost, så den varme motorcykeldragt blev på om natten.

– Vi overnatter ikke hvor som helst, det skal være sikkert. Og jeg ved også godt, at det er et farligt terræn, så jeg kører forsigtigt. Men hvis Carl kunne se mig, ville han nok alligevel forbyde mig at køre, der hvor jeg gør, indskyder Esther og smiler lidt.

Et sted var vejen skyllet væk af regn, og et andet sted skulle

Helt i stedets ånd har Esther fået bygget en rollator om, så den ligner en motorcykel. Her testes den af køkkenchefen Ilse Bech.

Esther fodrer selv sine sjove dyr hver dag, så de er meget tamme. Hun har både lamaer, geder, emuer, æsler og en lille flok næsebørne.

